

Arrest

nr. 275 580 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2022 *“tot weigering van machtiging tot verblijf”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382).

1.2. Op 14 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de

wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), om volgende redenen:

Op 08.04.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. In het kader van deze aanvraag legde u de volgende documenten voor: een tijdelijke verblijfsvergunning afgeleverd door Oekraïne geldig tot 31.07.2023 en een internationaal paspoort geldig tot 13.03.2025 afgeleverd door Kameroen.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u noch over de Oekraïense nationaliteit beschikt, noch kan aantonen dat u vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen. Uit het administratief dossier blijkt dat u verklaart een relatie te hebben met Mvr. A.O. (...), geboren op 20.10.1983, van Oekraïense nationaliteit. Echter bracht u geen elementen aan die uw relatie met mevrouw kunnen ondersteunen. Het feit dat u verklaart een relatie te hebben en samen te wonen met Mvr. A. (...) geeft u niet automatisch recht op verblijf. U kan de voorgehouden affectieve duurzame relatie met Mvr. A. (...) onvoldoende bewijzen. Bijgevolg kan u ook geen aanspraak maken op tijdelijke bescherming als gezinslid van één van de in artikel 2, lid 1 punt a en b, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 genoemde personen. Zodoende komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Bovendien wijzigen we er op dat onderhavige weigeringsbeslissing geen afbreuk doet aan de behandeling van het door u op 08.03.2022 ingediende verzoek om internationale bescherming. Gelet op het feit dat dit verzoek om internationale bescherming op heden nog steeds hangende is, wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie ervan in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij ook artikel 22 van de Grondwet geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“IV.1. IN RECHTE

Overwegende dat het UITVOERINGSBESLUIT (EU) 2022/382 VAN DE RAAD van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van lijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan aangeeft in zijn artikel 2:

De personen op wie de lijdelijke bescherming van toepassing is 1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon: a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven; b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten; c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen. 2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren. 3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren. 4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef; a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat; b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dal er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen; c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.

Overwegende dat artikel 7 van RICHTLIJN 2001/55/EG VAN DE RAAD van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang bepaalt dat:

Artikel 7 1. De lidstaten kunnen andere categorieën ontheemden dan die welke onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen, lijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis. 2. De artikelen 24, 25 en 26 zijn niet van toepassing op het gebruik van de in lid 1 bedoelde mogelijkheid, met uitzondering van de structurele steun in het kader van het bij Beschikking 2000/5 96/EG (1) ingestelde Europese vluchtelingenfonds, onder de in die beschikking vermelde voorwaarden.

Overwegende dat artikelen 57/29 en 57/30 van de wet van 15.12.1980 als volgt bepalen dat:

Art. 57/2). <W 2003-02-18/4], art. 9, 027; Inwerkingtreding : 01-05-2003> § 1. In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lid-Staten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dal is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van lijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.

§ 2. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 57/32 en op voorwaarde dat een besluit van de Raad van de Europese Unie, aangenomen overeenkomstig de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001, bedoeld in § 1, niet eerder een einde maakt aan de lijdelijke bescherming, wordt deze lijdelijke bescherming verleend aan de bedoelde personen voor een periode van één jaar

vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en wordt deze automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. Deze totale periode van twee jaar kan verlengd worden voor een nieuwe periode van maximaal 1 jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie, aangenomen overeenkomstig de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001, bedoeld in § 1.

Art. 57/30. <ingevoegd bij W 2003-02-18/41, art. 10; Inwerkingtreding : 01-05-2003> § 1 Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet. De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2. De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan de machtiging tot verblijf weigeren aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29:

1° indien de aanvraag om een machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend en indien het aantal personen die genieten van de tijdelijke bescherming in het Rijk de opvangcapaciteit van België, vermeld in het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, overschrijdt;

2° indien hij gemachtigd is tot verblijf in een andere lid-Staat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, onverminderd de bepalingen van artikel 57/35.

Het eerste lid, 1°, is niet van toepassing op de vreemdelingen die in aanmerking komen voor de bepalingen van artikel 57/34.

In geval van weigering van de machtiging tot verblijf op grond van het eerste lid, 1°, ziet de minister of zijn gemachtigde erop toe dat de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, binnen de kortste termijn wordt opgevangen in een andere lid-Staat van de Europese Unie, die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen.

OVERWEGENDE dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 aan het bestuursorgaan een algemene motiveringsplicht opleggen voor bestuurshandelingen in het kader van het individu;

DAT de formele motivering van bestuurshandelingen een wezenlijke formaliteit vormt die bestaat in de aanduiding, in het instrumentum van een bestuurshandeling, van de rechtsgronden, dat wil zeggen van de normatieve bepalingen waarop de opsteller van de handeling zich baseert, en de feitelijke gronden, namelijk de omstandigheden die tot de beslissing hebben geleid.

DAT het doel van de bovengenoemde wettelijke bepalingen is om de administratie te verplichten "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" en dat "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737)

DAT E. Cerexhe en J. Vande Lanotte eraan herinneren dat:

"Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée"

DAT we in de motivering van de wijziging die uiteindelijk artikel 3 van de wet op de formele motivering van administratieve handelingen werd, kunnen lezen dat indien de motivering verplicht is, er ook een evenredigheidsrelatie moet zijn tussen het belang van de beslissing en de motivering ervan; Ze moet dus geschikt en aangepast zijn.

DAT de Minister bovendien in de commissie van de kamer het volgende heeft overwogen:

" Cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision"

(l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

DAT de formele motivering geschikt en aangepast moet zijn zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991;

DAT de naleving van dit vereiste moet worden beoordeeld in het licht van het hoofddoel van de wet, namelijk de geadresseerde van een bestuurshandeling in staat te stellen de feitelijke en juridische redenen te begrijpen die de administratie ertoe hebben gebracht de betrokken handeling vast te stellen, en bijgevolg, hem in staat stellen om de wettigheid en relevantie van deze beslissing beter te beoordelen en dus ook de wenselijkheid om deze voor de rechter aan te vechten. (RvS 14 juni 2002, nr. 107.842);

DAT de verplichting tot formele motivering dus twee aspecten omvat: het bestaan van een motivering en de geschiktheid van de laatste;

DAT « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RvS, 25 april 2002, n° 105.385);

DAT artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitdrukkelijk bepaalt dat de motiveringsplicht geldt voor beslissingen die betrekking hebben op vreemdelingen:

DAT het algemene beginsel van behoorlijk bestuur het bestuursorgaan ook de verplichting oplegt om een bestuurshandeling van materiële aard te motiveren;

DAT een stereotiepe en onpersoonlijke motivatie niet genoeg is:

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » ;

DAT Uw Raad het reeds heeft onderstreept, in navolging van de Raad van State:

« (...) pour satisfaire aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit faire apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur, de manière à permettre aux administrés de connaître les justifications de la mesure prise et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CAL, arrêt n° 115.571 du 10 février 2003). La réponse apportée par la partie défenderesse et rappelée plus haut s'assimile davantage à une formulation stéréotypée et générale qu'à un examen spécifique des circonstances invoquées par le requérant (en ce sens: CAL., 2 juin 2003, n° 120.101). » CCD, arrêt n° 16.564 du 29/09/08 ;

DAT « (...) pour satisfaire aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit faire apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur, de manière à permettre aux administrés de connaître les justifications de la mesure /irise et de permettre à la juridiction Compétente d'exercer son contrôle » (o.a. RvS., arrêt n° 1 15.571 van 10.02.2003) ;

DAT het evenredigheidsbeginsel een toepassing van het redelijkheidsbeginsel inhoudt en een redelijke verhouding van evenredigheid vereist tussen de feitelijke grondslag van een bestuurshandeling en het voorwerp ervan;

DAT de zorgvuldigheidsplicht de administratie oplegt om « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause ». (RvS, 23 februari 1996, nr. 58.328)

DAT deze taak ook vereist dat de administratie een volledig en specifiek onderzoek van de gegevens uitvoert, alvorens een beslissing te nemen. (RvS, 31 mei 1979, nr. 19.671)

DAT « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (RvS n 0 130.662, 27 april 2004, A.P.M. 2004. liv. 5, 99).

OVERWEGENDE dat een adequate motivering daarom een afweging/afweging en evenredigheid moet omvatten tussen de rechten van de verzoeker en de belangen van de nationale veiligheid of openbare orde; zie RvS nr. I 12.059 van 30 oktober 2002:

« (...) la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public » ;

DAT artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

„ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé teven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid (...) ”.

Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM bepaalt de voorwaarden van een inmenging vanwege de Staat in het gezinsleven.

Om precies na te gaan wat bedoeld wordt in dit tweede paragraaf dient men de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van Straatsburg te bestuderen.

In sommige “leading cases”, heeft het Hof van Straatsburg een duidelijke link geïdentificeerd tussen de problematiek van het recht tot respect van het gezinsleven en die van de vreemdelingen, met als focus het impact op het gezinsleven van de beslissingen betreffende vreemdelingen.

Het is zo dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens ons eraan herinnert dat het EVRM geen automatisch recht geeft aan de vreemdelingen om vrij het grondgebied van een bepaald land binnen te dringen en te verlaten.

Echter, waar geen zulk recht bestaat in het Verdrag en hoewel de lidstaten van de Raad van Europa het recht hebben om het binnendringen van vreemdelingen binnen hun territorium te controleren, kunnen de uitdrijvingsmaatregelen en weigeringen van verblijfsmachtigingen betreffende een vreemdeling zijn gezinsleven impacteren en een inmenging vormen in de zin van artikel 8 EVRM op een manier die niet verantwoord wordt door de tweede alinea van dit artikel.

In vele arresten heeft het Europees Hof van de Rechten van de Mens het recht van de vreemdelingen tot respect van een effectief gezinsleven vastgelegd (arrest Abdulaziz, Cabalesen Balkandali t. Engeland, van 27 mei 1985).

Zij heeft eveneens reeds bepaald dat een uitdrijvingsmaatregel betreffende een vreemdeling in een onevenredige maatregel kan bestaan ten opzichte van zijn gezinsleven, vooral in geval van een huwelijk en kinderen (o.a., arrest Berrehab t. Nederland, van 21 juni 1988);

Het Hof van de Rechten van de Mens heeft meermaals vastgelegd, onder andere in het bovenvermeld arrest Berrehab, aan welke voorwaarden een administratieve beslissing van een lidstaat van de Raad van Europa een inmenging mag vormen in het gezinsleven van een persoon:

- *De inmenging in het recht op respect van het privé- en gezinsleven dient conform te zijn aan de wet;*
- *De inmenging dient conform te zijn aan één van de volwaardige doelen, vermeld in alinea 2 van artikel 8 van EVRM;*
- *De gebruikte middelen dienen evenredig te zijn aan het nagestreefde doel om de inmenging als noodzakelijk in een democratische maatschappij te kunnen beschouwen;*

De analyse van het Hof van de Rechten van de Mens van Straatsburg betreffende deze voorwaarden in het bovenvermeld arrest Berrehab vindt toepassing in deze zaak.

DAT artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 betreffende gemeenschappelijke normen en procedures die van toepassing zijn in de lidstaten voor de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen bepaalt dat:

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

1. *a) het belang van het kind;*
2. *b) het familie- en gezinsleven;*
3. *c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*

IV.3. Toepassing in casu

1.

OVERWEGENDE dat ten eerste verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf indiende op 8.03.2022 echter zonder enige uitleg te krijgen over de voorwaarden die hieraan verbonden waren en geen mogelijkheid kreeg om stukken neer te leggen;

Dat hij zich uiteraard in een schrijnende situatie bevond, zowel fysiek als mentaal, aangezien hij zijn land van verblijf (niet zonder moeilijkheden) was ontvlucht ten gevolge van de Russische inval en zeer gestresseerd was;

Dat verzoeker enigszins gerustgesteld was wanneer hij een registratiebevestiging verkreeg vanwege de asielinstanties die hem bevestigde dat hij op een later tijdstip zou worden uitgenodigd zodat hij dan eindelijk bijkomende stukken zou kunnen neerleggen (stuk 6);

Dat verzoeker echter NOOIT werd opgeroepen en meteen de bestreden beslissing verkreeg;

Dat zodoende verwerende partij verschillende van haar verplichtingen schendt, nl.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als volgt luidt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- *het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- *de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. [...]. "*

Het principe van materiële motivatie, de verplichting tot exacte, relevante en adequate motivatie, de schending van het algemene rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging en van het tegenstrijdige, het algemene rechtsbeginsel "audi alteram partem", het beginsel van legitieme verwachtingen, het beginsel van procedurele samenwerking, artikel 6.1 van Richtlijn 2008/11 / EG,

schrijven voor dat de administratie de betrokkene moet horen wanneer beslissingen met ernstige gevolgen ten aanzien van betrokken persoon wenst te nemen.

Het beginsel "audi alteram partem" houdt de mogelijkheid in om zijn standpunt op een nuttige en effectieve manier over de beslissing bekend te maken;

De desbetreffende rechtspraak van Uw Raad luidt als volgt:

“Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van het hoorrecht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aanlast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU. M.G. e.o., ro. 40).

Indien verzoeker een verhoor had kunnen verkrijgen, had hij kunnen aantonen hoe hij een duurzame en stabiele relatie onderhield (en nog steeds onderhoudt) met [O.A.], hoe hij haar twee kinderen kent een uitstekende relatie met hen heeft, hoe ze elkaar ontmoeten op de sociale netwerken, hoe ze nu samen een gemeenschappelijke bankrekening hebben,... (stukken 5)

In dit opzicht kan men alleen maar vaststellen dat met kennis van deze elementen, indien verzoeker correct had kunnen gehoord worden, de beslissing anders zou zijn geweest;

Omwille van deze redenen bestreden besluit, aangezien het geen rekening houdt met het gezinsleven van verzoeker, in strijd is met artikel 8 van het EVRM, het evenredigheidsbeginsel, artikel 22 van de Grondwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de plicht tot zorgvuldigheid en grondigheid en het beginsel van materiële verplichting van bestuurshandelingen;

2.

Dat verzoeker kan aantonen dat hij voor 24.02.2022 legaal in Oekraïne verbleef met een tijdelijke verblijfsvergunning dal geldig is tot 3 1.07.2023 (stuk 4);

Dat verzoeker kan aantonen dat hij een niet-gehuwd gezinslid is van een Oekraïense onderdaan, met wie hij een duurzame relatie onderhoudt en met wie hij samenleefde in Oekraïne voor 24.02.2022 (stukken 5);

Dat verwerende partij aan verzoeker de indruk gaf de nodige stukken hiervoor te kunnen neerleggen op een latere afspraak;

Dat deze afspraak nooit plaatsvond;

Dat de bestreden beslissing werd genomen;

Dat indien verzoeker meer uitleg en zijn stukken had kunnen geven, de beslissing anders had geweest;

Dat verzoeker zich genoodzaakt ziet de stukken in het kader van huidig beroep te moeten uitleveren;

Dat hij hierdoor voldoende zijn hoedanigheid als niet-gehuwd gezinslid van een Oekraïense burger aantoot, in de zin van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/83 van de Raad van 4.03.2022;

Dat op geen enkel moment en nergens in de bestreden beslissing wordt betwist dat verzoeker “niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kan terugkeren”, (paragraaf 3 artikel 2 uitvoeringsbesluit 2022/83);

Dat hij immers een asielaanvraag heeft ingediend en aan het DVZ/CGVS heeft aangegeven om welke redenen hij vreest voor persoonlijke vervolging in geval van terugkeer naar Kameroen.

Dat om deze redenen de tijdelijke bescherming bepaald in het uitvoeringsbesluit 2022/83 van de Raad van 4.03.2022 dus op hem van toepassing is;

3.

Dat Mevrouw O.A. (...) in België verblijft en dezelfde procedure heeft ingediend;

Dat de gezinscel dat gevormd wordt door verzoeker, O. (...) en haar twee kinderen, beschermd dient te worden door artikel 8 EVRM;

« La famille est l'élément naturel et fondamental de la société et a droit à la protection de la société et de l'Etat » (Pactes Internationaux relatifs aux droits économiques, sociaux et culturels et aux droits civils et politiques faits à New York le 19 décembre 1966 et approuvés par la loi du 15 mai 1981, M.B., 6 déc. 1983, voy. en ce sens, Cour eur. D.H., arrêt Buscemi c. Italie du 16 septembre 1999, Recueil des arrêts et décisions 1999-III, p.979, §53) ;

Het is in die zin dat de Inleiding van het Verdrag aanduidt dat de lidstaten bepalen dat :

« convaincus que la famille , unité fondamentale de la société et milieu nature! pour la croissance et le bien-être de tous ses membres, (...), doit recevoir la protection et l'assistance dont elle a besoin pour pouvoir pleinement jouer son rôle dans la communauté ». Le propos introductif de la convention se poursuit en mettant en exergue la nécessité de la structure familiale et son « climat de bonheur, d'amour et de compréhension », pour « l'épanouissement harmonieux de la personnalité » ;

Waar het internationale pact geen effect heeft in het Belgische rechtssysteem, is dit niet het geval voor artikel 8 van het EVRM (Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, 4 november 1950) , goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, MB, 19 augustus 1955, Err., 29 juni 1961) waarin het recht op respect voor het gezins- en privéleven is vastgelegd als een voorrecht inherent aan elk individu, waardoor hij in staat is om leef persoonlijke relaties vrij van openbare tussenkomst te beleven.

(Ph. GRANT, La protection de la vie familiale et de la vie privée en droit des étrangers, Bâle, Helbing & Lichtenhahn, 2000, p.263) ;

Bovendien is het belangrijk eraan te herinneren dat artikel 8 in zijn lid 2 een beginsel bevat waardoor de nationale autoriteit de reikwijdte van de in lid 1 geregistreerde regel juridisch buiten beschouwing kan laten voor zover het rechtvaardigt dat het in dit geval een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de handhaving van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Maatregelen die inbreuk maken op de uitoefening van het in artikel 8, lid 1, neergelegde recht, zijn alleen rechtmatig indien zij cumulatief aan twee voorwaarden voldoen, een legitiem doel nastreven en in een democratische samenleving noodzakelijk blijken te zijn.

Betrokkene heeft immers nooit een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid gevormd (zie uittreksel uit het strafregister in de bijlage) en integendeel, zij vraagt alleen om een tijdelijke en hernieuwbare verblijfsvergunning voor dwingende familieredenen.

Daarom zou vermelde tussenkomst onevenredig zijn.

Inderdaad, « lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité familiale et, par suite, de porter atteinte à son droit au respect de la vie familiale (Ergec, R., « Protection

européenne et internationale des droits de l'homme », C.D.P.K, Gand, 2000, p. 1 52. Voyez également C.E.D.M, arrêt Moustaqin, 18 février 1991, R.T.D.H, p.385) ;

DAT het bestreden besluit, aangezien het geen rekening houdt met het gezinsleven van verzoeker, in strijd is met artikel 8 van het EVRM. het evenredigheidsbeginsel, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de liet algemene beginsel van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de plicht tot zorgvuldigheid en grondigheid en het beginsel van materiële verplichting van bestuurshandelingen;

DAT de bestreden handeling in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen;

DAT een dergelijke motivering niet beantwoordt aan de nauwkeurigheidseisen en de doelstellingen van de wet van 29 juli 1991 in termen van begrip van de reikwijdte van de handeling en de redenen die er-aan ten grondslag liggen, noch aan het beginsel van de verplichting tot materiële motivering administra-tieve handelingen die onder de bevoegdheid vallen administratie;

DAT het daarom ontoereikend is omdat het niet beantwoordt aan de elementen die de verzoeker in het kader van zijn verzoek om toestemming tot verblijf heeft aangevoerd;”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel, de artikelen 7, 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn schendt. Het middel is in die mate onontvankelijk.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bestreden beslissing enkel een beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 betreft, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 7, 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn geschonden zijn.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de machtiging tot verblijf wordt geweigerd op grond van de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, waarna de redenen hiervoor worden uiteengezet. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 8 april 2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het uitvoeringsbesluit 2022/382 indiende, dat zij in dit kader een tijdelijke verblijfsvergunning afgeleverd door Oekraïne, geldig tot 31 juli 2023 heeft voorgelegd alsook een internationaal paspoort geldig tot 13 maart 2025 afgeleverd door Kameroen, dat artikel 2 van het voornoemde uitvoeringsbesluit bepaalt op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, dat vermits de verzoekende partij noch over de Oekraïense nationaliteit beschikt, noch kan aantonen dat zij voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgeleverd, zij niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij verklaart een relatie te hebben met mevrouw A.O., van Oekraïense nationaliteit, dat zij echter geen elementen aanbracht die haar relatie met A.O. kunnen ondersteunen, dat het feit dat zij verklaart een

relatie te hebben en samen te wonen haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat zij de voorgehouden affectieve duurzame relatie met A.O. onvoldoende kan bewijzen, dat zij bijgevolg ook geen aanspraak kan maken op tijdelijke bescherming als gezinslid van één van de in artikel 2, eerste lid, punten a en b, van het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde personen en dat zij aldus niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het voornoemde uitvoeringsbesluit. Er wordt nog op gewezen dat de onderhavige weigeringsbeslissing geen afbreuk doet aan de behandeling van het door de verzoekende partij op 8 maart 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming en dat, gelet op het gegeven dat dit verzoek heden nog hangende is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, doch heeft geoordeeld dat de verzoekende partij de voorgehouden affectieve duurzame relatie met mevrouw A.O. onvoldoende kan bewijzen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering – die wel degelijk betrekking heeft op haar specifieke geval zodat geenszins sprake is van een stereotiepe of onpersoonlijke motivering – haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt aldus niet.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

De relevante bepalingen van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 luiden als volgt:

“Artikel 2 De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;

(...)”

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op 8 maart 2022 zonder enige uitleg te krijgen over de voorwaarden die hieraan waren verbonden en geen mogelijkheid kreeg om stukken neer te leggen, dat zij zich uiteraard in een schrijnende situatie bevond, zowel fysiek als mentaal, aangezien zij haar land van verblijf niet zonder moeilijkheden was ontvlucht ten gevolge van de Russische inval en zij zeer gestresseerd was, dat zij enigszins gerustgesteld was toen zij een registratiebevestiging kreeg die haar bevestigde dat zij op een later tijdstip zou worden uitgenodigd zodat zij dan eindelijk bijkomende stukken zou kunnen neerleggen, dat zij echter nooit werd opgeroepen en meteen de bestreden beslissing kreeg, dat de verwerende partij zodoende artikel 41 van het Handvest en het beginsel *“audi alteram partem”*, dat de mogelijkheid inhoudt om haar standpunt over de beslissing op nuttige en effectief manier bekend te maken, schendt, dat indien zij een verhoor had kunnen krijgen, zij had kunnen aantonen hoe zij een duurzame en stabiele relatie onderhield en nog steeds onderhoudt met mevrouw A.O., hoe zij haar twee kinderen kent en een uitstekende relatie met hen heeft, hoe ze elkaar hebben ontmoet op de sociale netwerken en hoe zij nu een gemeenschappe-lijke bankrekening hebben en dat in dit opzicht men alleen maar kan vaststellen dat met kennis van deze elementen de beslissing anders zou zijn geweest. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven. De verzoekende partij vervolgt dat zij kan aantonen dat zij voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef met een tijdelijke verblijfsvergunning geldig tot 31 juli 2023, dat zij kan aantonen dat zij een niet-gehuwd gezinslid is van een Oekraïense onderdaan, met wie zij een duurzame relatie onderhoudt en met wie zij samenleefde in Oekraïne voor 24 februari 2022, waarbij zij wijst op de foto's gevoegd aan haar verzoekschrift, dat de verwerende partij haar de indruk gaf dat zij stukken zou kunnen neerleggen op een latere afspraak, dat deze afspraak nooit heeft plaatsgevonden, doch dat de bestreden beslissing werd genomen, dat indien zij meer uitleg had kunnen geven en haar stukken had kunnen overmaken, de beslissing anders zou zijn geweest, dat zij zich genoodzaakt ziet de stukken in het kader van huidig beroep voor te leggen en dat zij hierdoor voldoende haar hoedanigheid van niet-gehuwd gezinslid van een Oekraïense burger in de zin van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 aantoot.

3.7. Waar de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, doch heeft geoordeeld dat zij verklaart een relatie te hebben met mevrouw A.O. van Oekraïense nationaliteit, dat zij echter geen elementen aanbracht die haar relatie met A.O. kunnen ondersteunen, dat het feit dat zij verklaart een relatie te hebben en samen te wonen haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat zij de voorgehouden affectieve duurzame relatie met A.O. onvoldoende kan bewijzen, dat zij bijgevolg ook geen aanspraak kan maken op tijdelijke

bescherming als gezinslid van één van de artikel 2, eerste lid, punten a en b van het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde personen.

De verzoekende partij betoogt dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhield en nog steeds onderhoudt met mevrouw A.O., dat zij haar twee kinderen kent en een uitstekende relatie met hen heeft, dat zij elkaar ontmoetten op de sociale netwerken en nu een gemeenschappelijke bankrekening hebben, dat zij kan aantonen dat zij een niet-gehuwd gezinslid is van een Oekraïense onderdaan, met wie zij een duurzame relatie onderhoudt en met wie zij samenleefde in Oekraïne voor 24 februari 2022, doch beperkt zich dienaangaande tot louter ongestaafde beweringen zodat zij geenszins aantoonde dat er wel degelijk sprake is van een *“partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden”* in de zin van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Door louter ongedateerde foto's te voegen bij haar verzoekschrift van haar en mevrouw A.O. en haar kinderen samen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij een duurzame relatie met haar heeft en een gezin vormt in de zin van het voormelde uitvoeringsbesluit en evenmin dat zij reeds samenleefde in Oekraïne voor 24 februari 2022, zoals vereist door het artikel 2.4.(a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Zij toont met de door haar bij het verzoekschrift gevoegde ongedateerde foto's geenszins, in tegenstelling tot wat zij beweert, haar hoedanigheid aan van niet-gehuwd gezinslid van een Oekraïense burger, in de zin van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat met het gezinsleven ten onrechte geen rekening werd gehouden bij de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf conform artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

3.8. Daargelaten de vraag of in casu artikel 41 van het Handvest, het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en/of het principe *“audi alteram partem”* van toepassing zijn, wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in het concrete geval specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe *“audi alteram partem”* benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou

kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor haar minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed had kunnen zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Nu de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aannemelijk maakt dat zij had kunnen aantonen hoe zij een duurzame en stabiele relatie onderhield en nog steeds onderhoudt met mevrouw A.O., hoe zij haar twee kinderen kent en een uitstekende relatie met hen heeft, hoe ze elkaar ontmoetten op de sociale netwerken en hoe zij nu een gemeenschappelijke bankrekening hebben, noch aantoonde, door het louter voegen bij het verzoekschrift van ongedateerde foto's van haar samen met mevrouw A.O. en haar kinderen, dat er bewijzen of elementen voorhanden zijn die de voorgehouden duurzame relatie in de zin van artikel 2.4 (a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 staven, toont zij niet aan dat zij de verwerende partij, indien zij zou zijn gehoord of zou zijn geïnformeerd over de voorwaarden en zou zijn uitgenodigd hiertoe stukken over te maken, informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij zich uiteraard in een schrijnende situatie bevond, zowel fysiek als mentaal, aangezien zij haar land van verblijf niet zonder moeilijkheden was ontvlucht ten gevolge van de Russische inval en zij zeer gestresseerd was, verduidelijkt zij geenszins, en ziet de Raad niet in, op welke wijze deze elementen van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden beslissing. Zij toont niet aan dat het zich bevinden in een schrijnende, stresserende situatie doordat men Oekraïne is moeten ontvluchten wegens de Russische inval, een omstandigheid is die op zich, over-eenkomstig de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, kan leiden tot een verblijfsmachtiging. Zij toont dan ook geenszins aan dat, indien zij hieromtrent zou zijn gehoord of zou zijn geïnformeerd over de voorwaarden en zou zijn uitgenodigd hiertoe stukken over te maken, zij informatie had kunnen verschaffen die van invloed had kunnen zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing.

Waar zij nog stelt dat zij kan aantonen dat zij voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef met een tijdelijke verblijfsvergunning geldig tot 31 juli 2023, kan de Raad enkel vaststellen dat dit element gekend was door de verwerende partij en deze laatste dit niet heeft betwist. Echter werd hieromtrent geoordeeld dat artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 de personen bepaalt op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, dat vermits de verzoekende partij noch over de Oekraïense nationaliteit beschikt, noch kan aantonen dat zij voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven, zij niet onder de in het voornoemde uitvoeringsbesluit genoemde categorieën valt. De verzoekende partij weerlegt met het enkel wijzen op haar tijdelijke verblijfsvergunning voormelde motieven niet.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan, in tegenstelling tot wat zij beweert, dat, indien zij was gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en in de mogelijkheid was gesteld bijkomende stukken voor te leggen, concrete elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het feit dat zij een registratiebevestiging kreeg die haar bevestigde dat zij op een later tijdstip zou worden uitgenodigd, dat de verwerende partij haar de indruk gaf dat zij stukken zou kunnen neerleggen op een latere afspraak, dat deze afspraak nooit heeft plaatsgevonden en dat zij nooit werd opgeroepen en meteen de bestreden beslissing kreeg, kan in casu dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

3.9. De verzoekende partij meent voorts dat op geen enkel moment en nergens in de bestreden beslissing wordt betwist dat zij *“niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kan terugkeren”*, conform artikel 2.3 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat zij immers een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven om welke redenen zij vreest voor persoonlijke vervolging in geval van terugkeer naar Kameroen en dat om deze redenen de tijdelijke bescherming bepaald in het voormelde uitvoeringsbesluit aldus op haar van toepassing is.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij vooreerst voorbij aan de bewoordingen van artikel 2.3 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, waaruit blijkt dat de lidstaten het uitvoeringsbesluit ook 'kunnen' toepassen op andere personen onder wie onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die legaal in Oekraïne verbleven en die niet *"in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren"*. Bovendien gaat zij ook voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing dat deze geen afbreuk doet aan de behandeling van het door haar op 8 maart 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming en dat gelet op het feit dat dit verzoek op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog hangende is, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Nu de behandeling van het verzoek om internationale bescherming nog niet is afgerond, staat aldus nog niet vast dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en aldus evenmin dat zij nood heeft aan tijdelijke bescherming.

3.10. De verzoekende partij wijst er tot slot op dat mevrouw A.O. in België verblijft en dezelfde procedure heeft ingeleid, dat zij, samen met haar kinderen, een gezinscel vormen, die beschermd dient te worden door artikel 8 van het EVRM, dat maatregelen die een inbreuk maken op de uitoefening van het recht op een gezinsleven alleen rechtmatig zijn indien ze een legitiem doel nastreven en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, dat zij immers nooit een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid heeft gevormd en zij integendeel alleen om een tijdelijke en hernieuwbare verblijfsvergunning vraagt voor dwingende familieredenen, dat daarom de bestreden beslissing onredelijk is en dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gezinsleven.

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest voorzien in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven een feitenkwestie is.

3.12. De verzoekende partij stelt dat mevrouw A.O. in België verblijft en dezelfde procedure heeft ingeleid en dat zij, samen met haar kinderen, een gezinscel vormen.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat ze een relatie heeft met mevrouw A.O. en een gezin vormt met haar en haar kinderen.

Zoals reeds gesteld beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere beweringen dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhield en nog steeds onderhoudt met mevrouw A.O., dat zij de twee kinderen van mevrouw A.O. kent en een uitstekende relatie met hen heeft, dat zij elkaar ontmoetten op de sociale netwerken en nu een gemeenschappelijke bankrekening hebben en dat zij kan aantonen dat zij een niet-gehuwd gezinslid is van een Oekraïense onderdaan, met wie zij een duurzame relatie onderhoudt en met wie zij samenleefde in Oekraïne voor 24 februari 2022. De Raad herhaalt dat door louter ongedateerde foto's te voegen bij haar verzoekschrift van haar en mevrouw A.O. en haar kinderen samen, de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw A.O. en een gezin vormt met haar en haar kinderen.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner en de kinderen van haar partner. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

3.12. Nu de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar partner en de kinderen van haar partner, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel vereist. Het betoog dat maatregelen die een inbreuk maken op de uitoefening van het

recht op een gezinsleven alleen rechtmatig zijn indien ze een legitiem doel nastreven en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, dat zij immers nooit een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid heeft gevormd en zij integendeel alleen om een tijdelijke en hernieuwbare verblijfs-vergunning vraagt voor dwingende familieredenen en dat daarom de bestreden beslissing onredelijk is, is bijgevolg niet dienstig.

De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.14. Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, wordt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt.

3.15. Waar de verzoekende partij tot slot nog betoogt dat de bestreden beslissing ontoereikend is omdat zij niet beantwoordt aan de elementen die zij in het kader van haar verzoek om toestemming tot verblijf heeft aangevoerd, verduidelijkt zij niet met welke door haar aangevoerde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of welke door haar aangevoerde elementen foutief of op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

3.16. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onevenredige wijze is tot stand gekomen.

3.17. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 aangetoond.

3.18. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER